YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)
25 päivänä helmikuuta 1999 *

Asiassa C-90/97,

jonka Social Security Commissioner (Yhdistynyt kuningaskunta) on saattanut EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa asiassa

Robin Swaddling

vastaan

Adjudication Officer

ennakkoratkaisun EY:n perustamissopimuksen 48 artiklan tulkinnasta,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: viidennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä hoitava ensimmäisen jaoston puheenjohtaja P. Jann sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida (esittelevä tuomari), C. Gulmann, L. Sevón ja M. Wathelet,

julkisasiamies: A. Saggio,
kirjaaja: hallintovirkamies L. Hewlett,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

ottaen huomioon kirjalliset huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Swaddling, edustajanaan Richard Drabble, QC, solicitor David Thomasin valtuuttamana,

— Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus, asiamiehenään Assistant Treasury Solicitor John E. Collins, jota avustaa Nicholas Paines, QC,

— Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Claire Bury ja Christopher Docksey,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan Swaddlingin, Yhdistyneen kuningaskunnan hallituksen ja komission 24.3.1998 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 29.9.1998 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Social Security Commissioner on esittänyt 25.2.1997 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 3.3.1997, EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen perustamissopimuksen 48 artiklan tulkinnasta.

2 Tämä kysymys on esitetty oikeusriidassa, jossa valittajana on Ison-Britannian kansalainen Swaddling ja vastapuolena Adjudication Officer ja joka koskee Ison-Britannian lainsäädännössä säädetyn *income support*in (toimeentulotuen, jäljempänä IS) myöntämistä aikavälillä 5.1.—3.3.1995.

Kansallinen lainsäädäntö

3 Vuoden 1992 *Social Security Contributions and Benefits Act*in (sosiaaliturvamaksuja ja -etuuksia koskeva vuoden 1992 laki, jäljempänä vuoden 1992 laki) 124 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

"1) Henkilöllä on Isossa-Britanniassa oikeus IS:ään, jos

a) hän on vähintään 18-vuotias tai määrätyin edellytyksin ja määrätyksi ajaksi vähintään 16-vuotias taikka jos häneen sovelletaan jäljempänä 125 §:n 1 momenttia;

b) hänellä ei ole tuloja tai hänen tulonsa eivät ylitä sovellettavaa määrää;

c) hän ei ole ansiotyössä, ja jos hän on avio- tai avoliitossa, hänen avio- tai avopuolisonsa ei ole ansiotyössä; ja

d) tiettyjä määrättyjä tilanteita lukuun ottamatta

i) hän on työmarkkinoiden käytettävissä ja hakee aktiivisesti työtä, eikä

ii) hän saa varteenotettavaa opetusta."

4 Vuoden 1992 lain 134 §:n 1 momentin mukaan henkilö ei ole oikeutettu IS:ään, jos hänen varallisuutensa ylittää tietyn tason.

5 Vuoden 1987 *Income Support (General) Regulations*in (yleiset vuoden 1987 IS:ää koskevat säännöt) pääasiassa sovellettavassa muodossa (jäljempänä muutettu vuoden 1987 laki) määritellään erityisesti tulot ja varallisuus, "sovellettavan määrän" laskeminen ja ne edellytykset, jotka täyttäessään henkilön katsotaan täyttävän ne tuen saamista koskevat edellytykset, jotka on lueteltu vuoden 1992 lain 124 §:n 1 momentissa.

6 "Ulkomailta tulevien henkilöiden" osalta muutetun vuoden 1987 lain 21 §:n 1 momentissa säädetään "sovellettavaksi määräksi" nolla. "Ulkomailta tuleva henkilö" on määritelty saman lain 21 §:n 3 momentissa. Säännökseen on lisätty seuraava määritelmä, joka on voimassa 1.8.1994 alkaen:

"'Ulkomailta tulevalla henkilöllä' tarkoitetaan myös hakijaa, joka ei vakinaisesti asu Yhdistyneessä kuningaskunnassa, Irlannin tasavallassa, Kanaalisaarilla tai Mansaarella, joskaan hakijan osalta ei tässä suhteessa katsota, etteikö hän asuisi vakinaisesti Yhdistyneessä kuningaskunnassa, jos hän on

a) neuvoston asetuksessa N:o 1612/68 tai neuvoston asetuksessa N:o 1251/70 tarkoitettu työntekijä tai sellainen henkilö, jolla on oikeus asua Yhdistyneessä kuningaskunnassa neuvoston direktiivin 68/360/ETY tai neuvoston direktiivin 73/148/ETY mukaisesti; tai

b) pakolaisten oikeusasemaa koskevan 28.7.1951 Genevessä tehdyn yleissopimuksen 1 artiklan määritelmässä tarkoitettu pakolainen, sellaisena kuin tämä määritelmä on laajennettuna pakolaisten oikeusasemaa koskevan 31.1.1967 New Yorkissa tehdyn pöytäkirjan 1 artiklan 2 kohdassa; tai

c) henkilö, jolla on Secretary of Staten poikkeuslupa jäädä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan."

Yhteisön säännöstö

7 Sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83 (EYVL L 230, s. 6) ja muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1247/92 (EYVL L 136, s. 1; jäljempänä asetus N:o 1408/71) 4 artiklan 2 a kohdassa säädetään seuraavaa:

"Tätä asetusta sovelletaan maksuihin perustumattomiin erityisetuuksiin, jotka annetaan muun kuin 1 kohdassa tarkoitetun lainsäädännön tai järjestelmän perusteella, tai jotka on suljettu 4 kohdan nojalla soveltamisalan ulkopuolelle, jos tällaiset etuudet on tarkoitettu:

a) antamaan lisä-, korvaavaa tai täydentävää turvaa sellaista tapahtumaa vastaan, joka kuuluu 1 kohdan a—h alakohdassa tarkoitettuihin sosiaaliturvan aloihin; tai

b) vain työkyvyttömien erityistä suojelemista varten."

8 Asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Sen estämättä, mitä 10 artiklassa ja III osastossa säädetään henkilöistä, joihin tätä asetusta sovelletaan, myönnetään 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettuja maksuihin perustumattomia rahallisia erityisetuuksia yksinomaan sen jäsenvaltion alueella ja kyseisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti, jonka alueella he asuvat, vain jos nämä etuudet on lueteltu liitteessä II a. Etuudet myöntää asuinpaikan laitos omalla kustannuksellaan.

2. Sen jäsenvaltion vakuutuslaitos, jonka lainsäädännön mukaan 1 kohdassa tarkoitettua etuutta koskevan oikeuden saavuttamiseksi edellytetään työskentely-, yrittäjä- tai asumiskausien täyttymistä, ottaa tarpeellisessa määrin huomioon työskentely-, yrittäjä- ja asumiskaudet, jotka ovat täyttyneet toisen jäsenvaltion alueella, ikään kuin ne olisivat ensiksi mainitun jäsenvaltion alueella täyttyneitä kausia."

9 IS mainitaan asetuksen N:o 1408/71 liitteessä II a.

10 Asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan h alakohdassa "asumisella" tarkoitetaan vakinaista oleskelua.

Pääasia

11 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että Swaddling työskenteli Ranskassa matkailualalla vuodesta 1980 vuoteen 1988 ja jatkoi maksujen suorittamista United Kingdom National Insuranceen. Työnsä puolesta Swaddling matkusti usein Ranskassa ja kyseisen ajanjakson loppupuolella hän kävi enää harvoin Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

12 Tultuaan irtosanotuksi vuonna 1988 ja työskenneltyään kuuden kuukauden ajan Yhdistyneessä kuningaskunnassa hän palasi Ranskaan, jossa hänellä oli erilaisia määräaikaisia viestintäalan työsuhteita, joista useimmista oli hakuvaiheessa ilmoitettu brittilehdistössä ja joista yhteen sisältyi harjoittelujakso Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

13 Swaddling irtisanottiin vuoden 1994 lopulla, koska hänen työnantajansa joutui konkurssiin jätettyään maksamatta työntekijöidensä sosiaaliturvamaksuja.

14 Haettuaan turhaan työtä Ranskassa Swaddling palasi vuoden 1995 tammikuussa Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, jossa hän asui veljensä luona. Hän ilmoitti, ettei enää halunnut sellaista työtä, joka merkitsisi pitkäaikaista oleskelua ulkomailla, ja teki 9.1.1995 Adjudication Officerille IS:n saamista koskevan hakemuksen.

15 Adjudication Officer myönsi, että Swaddling täytti 9.1.1995 alkaen vuoden 1992 lain 124 §:n 1 momentissa tarkoitetut IS:n saamisen edellytykset. Koska hän ei kuitenkaan täyttänyt kansallisessa lainsäädännössä tarkoitettua vakinaista asumista koskevaa edellytystä, hän kuului muutetun vuoden 1987 lain 21 §:n 3 momentin "ulkomailta tulevan henkilön" määritelmän alaan siten, ettei hän ollut oikeutettu saamaan IS:ää. Swaddling valitti näin ollen asiasta Cwmbran Social Security Appeal Tribunaliin.

16 Kyseinen tuomioistuin hyväksyi Swaddlingin valituksen sillä perusteella, että viimeksi mainittu oli osoittanut aikomuksensa asettua vakinaisesti asumaan Yhdistyneeseen kuningaskuntaan 5.1.1995 alkaen, jolloin hän oli tehnyt IS:n saamista koskevan hakemuksensa. Tuomioistuimen presidentti myönsi kuitenkin Adjudication Officerille luvan valittaa kyseisestä päätöksestä Social Security Commissionerille.

17 Social Security Commissionerin mukaan Appeal Tribunalin olisi pitänyt tutkia paitsi hyvin perusteltu aikomus jäädä asumaan Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, myös se, oliko kyseinen henkilö jo asunut maassa huomattavan ajanjakson ajan. Tuomioistuin korosti, että vakinaisen asumisen käsite merkitsi Ison-Britannian lainsäädännössä sitä, että Yhdistyneessä kuningaskunnassa asumista koskevan hyvin perustellun aikomuksen lisäksi maassa oli asuttava huomattavan ajanjakson ajan. Kyseisessä tapauksessa tuomioistuin totesi, että pääasian valittajasta oli tullut Yhdistyneen kuningaskunnan vakinainen asukas sen jälkeen, kun hän oli oleskellut kyseisessä valtiossa kahdeksan viikon ajan, eli 4.3.1995 alkaen, joten jaksoa 9.1.1995—3.3.1995 ei toisin sanoen otettu huomioon.

18 Viimeksi mainitun ajanjakson osalta muutetun vuoden 1987 lain soveltaminen merkitsi sitä, ettei Swaddlingilla ollut Social Security Commissionerin mukaan oikeutta IS:ään. Social Security Commissionerin mukaan on kuitenkin tutkittava, johtavatko yhteisön oikeuden perusteella esitetyt väitteet toisenlaiseen lopputulokseen.

19 Social Security Commissioner toteaa tältä osin, että IS ei kuulu asetuksen N:o 1408/71 4 artiklan 1 kohdan soveltamisalaan, koska mainittu tuki ei liity riittävällä tavalla kyseisessä kohdassa lueteltuihin vakuutustapahtumiin. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen mukaan tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että pääasiassa kyseessä olevan kaltainen säännös, jolla evätään siirtotyöläiseltä sellaisia etuja, joita muut työntekijät saavat, ei olisi perustamissopimuksen 48 artiklan vastainen.

20 Social Security Commissioner on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian käsittelyä ja esittää yhteisöjen tuomioistuimelle seuraavan kysymyksen:

"Onko tilanteessa, jossa henkilö on työskennellyt ja asunut vakinaisesti yhdessä jäsenvaltiossa ja sen jälkeen käyttänyt työntekijöiden oikeutta vapaaseen liikkuvuuteen asettautuakseen toiseen jäsenvaltioon, jossa kyseinen henkilö on työskennellyt ja asunut vakinaisesti, minkä jälkeen hän on lopulta palannut ensimmäiseen jäsenvaltioon hakeakseen työtä, Rooman sopimuksen 48 artiklan vaatimusten mukaista, että tässä ensimmäisessä jäsenvaltiossa asetetaan edellytykseksi valtion myöntämän, maksuihin perustumattoman, kyseisen henkilön varallisuuteen perustuvan etuuden,

joka on luonteeltaan Ison-Britannian toimeentulotuen (income support) kaltainen, myöntämiselle se, että kyseinen henkilö asuu vakinaisesti tässä valtiossa (mihin sisältyy se, että kyseisessä valtiossa on pitänyt asua huomattavan pitkä aika)?"

21 Alustavasti on todettava, että vaikka ennakkoratkaisukysymys koskee perustamissopimuksen 48 artiklan tulkintaa, ensiksi on tutkittava, kuten komissio on sitä paitsi todennut, voiko kansallinen tuomioistuin saada asetuksen N:o 1408/71 säännösten perusteella riittävästi tietoa sen käsiteltäväksi saatetun oikeusriidan ratkaisemiseksi.

22 Tältä osin on todettava, että Swaddlingin kaltainen henkilö kuuluu asetuksen N:o 1408/71 henkilölliseen soveltamisalaan, koska on kiistatonta, että hän on palkattuna työntekijänä kuulunut Ison-Britannian ja Ranskan sosiaaliturvajärjestelmiin.

23 Asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan nojalla henkilöille, joihin kyseistä asetusta sovelletaan, myönnetään asetuksen yhteensovittamissääntöjen mukaisesti 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettuja maksuihin perustumattomia rahallisia erityisetuuksia, mikäli nämä etuudet mainitaan liitteessä II a.

24 Koska IS:n kaltainen etuus mainitaan liitteessä II a, siihen sovelletaan 10 a artiklan yhteensovittamissääntöjä ja se on näin ollen 4 artiklan 2 a kohdassa tarkoitettu maksuihin perustumaton erityisetuus (ks. vastaavasti asia C-20/96, Snares, tuomio 4.11.1997, Kok. 1997, s. I-6057, 32 kohta ja asia C-297/96, Partridge, tuomio 11.6.1998, Kok. 1998, s. I-3467, 33 kohta).

25 Asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan mukaan edellytyksenä IS:n kaltaisen etuuden maksamiselle on se, että asianomainen henkilö asuu sen jäsenvaltion alueella, jonka lainsäädäntöön oikeus kyseiseen etuuteen perustuu.

26 Tältä osin on todettava, että muutetun vuoden 1987 lain mukaan, sellaisena kuin sitä sovelletaan kansallisessa oikeuskäytännössä, vakinaista asumista koskeva edellytys täyttyy, jos hakija Yhdistyneessä kuningaskunnassa asumista koskevan hyvin perustellun aikomuksen lisäksi on asunut siellä huomattavan ajan; tämä aika arvioidaan tapauskohtaisesti.

27 Pääasiassa ei ole kiistetty sitä, että asianomaisella oli IS:n myöntämistä koskevaa hakemusta tehdessään aikomus asua Yhdistyneessä kuningaskunnassa. Asianosaiset ovat sitä vastoin eri mieltä siitä lisävaatimuksesta, joka koskee huomattavan pituista asumista ja joka Swaddlingin tapauksessa on vahvistettu kahdeksaksi viikoksi, eikä hän tuona aikana näin ollen ole voinut yksinomaan Ison-Britannian lainsäädännön takia saada IS:ää.

28 On todettava, että ilmaisulla "asuminen" tarkoitetaan asetuksen N:o 1408/71 1 artiklan h alakohdassa "vakinaista oleskelua" ja että kyseinen ilmaisu kuuluu näin ollen yhteisön oikeuden soveltamisalaan.

29 Tältä osin asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa olevalla käsitteellä "jäsenvaltio, jonka alueella he asuvat" tarkoitetaan jäsenvaltiota, jossa asianomaiset henkilöt asuvat vakinaisesti ja jossa on myös heidän etujensa tavanomainen keskus; tässä yhteydessä on tarkasteltava erityisesti työntekijän perhetilannetta, syitä, jotka ovat johtaneet hänen siirtymiseensä, hänen asumisensa kestoa ja jatkuvuutta, sitä, onko hänellä mahdollisesti pysyvää työpaikkaa sekä työntekijän aikomusta, sellaisena kuin se olosuhteista ilmenee (ks. asetuksen N:o 1408/71 71 artiklan 1 kohdan b ala-

kohdan ii alakohdan osalta soveltuvin osin asia 76/76, Di Paolo, tuomio 17.2.1977, Kok. 1977, s. 315, 17—20 kohta ja asia C-102/91, Knoch, tuomio 8.7.1992, Kok. 1992, s. I-4341, 21 ja 23 kohta).

30 Asumisen pituutta siinä valtiossa, jossa riidanalaisen etuuden maksamista haetaan, ei voi tätä arviointia suoritettaessa kuitenkaan pitää asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa olevan asumisen käsitteen tunnusmerkkinä. Erityisesti sen takia, että työntekijä on, kuten käsiteltävänä olevassa asiassa, käytettyään oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen ja palattuaan sen jälkeen takaisin lähtömaahansa, IS:n myöntämistä koskevaa hakemustaan tehdessään selkeästi ilmaissut aikomuksensa jäädä lähtömaahansa, jossa hänen läheiset perheenjäsenensä asuvat, ja samalla hyväksynyt tarpeen vaatiessa satunnaiset siirtymiset muihin jäsenvaltioihin mahdollisissa tulevissa työsuhteissa, ei voida katsoa, ettei hän täyttäisi 10 a artiklassa tarkoitettua asumista koskevaa edellytystä ainoastaan siksi, että se aika, jonka hän on asunut lähtömaassaan, ei ole riittävä.

31 Yhdistyneen kuningaskunnan hallitus katsoo kuitenkin, että Swaddling olisi asetuksen N:o 1408/71 69 artiklan nojalla voinut saada artiklassa luetelluin edellytyksin Ranskan lainsäädännön mukaisia työttömyysetuuksia enintään kolmen kuukauden ajan siitä päivästä alkaen, jolloin hän lähti Ranskasta, siten, että hän olisi saanut etuuksia koko sen ajan, joka katsottiin tarpeelliseksi, jotta hänet voidaan Ison-Britannian lainsäädännön mukaan katsoa vakinaiseksi asukkaaksi. Se, että hänen työnantajansa ei suorittanut maksuja toimivaltaiselle laitokselle, ei voi vaikuttaa häneen oikeuksiinsa, koska työntekijöiden suojaa työnantajan maksukyvyttömyystilanteessa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä lokakuuta 1980 annetun neuvoston direktiivin 80/987/ETY (EYVL L 283, s. 23) 7 artiklassa jäsenvaltiot velvoitetaan toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että kansallisiin lakisääteisiin sosiaaliturvajärjestelmiin perustuvien vakuutuslaitoksille suoritettavien työnantajien pakollisten maksujen laiminlyönti ennen maksukyvyttömyyden alkamista ei vaikuta työntekijöiden oikeuteen vakuu-

tuslaitosten myöntämiin etuuksiin siltä osin kuin työntekijöiden maksuosuudet on pidätetty palkasta.

32 Tältä osin on riittävää todeta, että edellä mainituilla säännöksillä ei ole mitään vaikutusta asumisen käsitteen tulkintaan asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklassa luodun yhteensovittamisjärjestelmän osalta.

33 Tämä tilanne huomioon ottaen ja ilman, että olisi tarpeen tutkia perustamissopimuksen 48 artiklan vaikutusta pääasiaan, esitettyyn kysymykseen on vastattava, että tilanteessa, jossa henkilö on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen asettautuakseen toiseen jäsenvaltioon, jossa hän on työskennellyt ja asunut vakinaisesti, minkä jälkeen hän on palannut lähtömaahansa, jossa hänen perheensä asuu, hakeakseen sieltä työtä, se, että viimeksi mainittu jäsenvaltio asettaa asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan mukaisen etuuden myöntämisen edellytykseksi sen, että kyseinen henkilö asuu vakinaisesti tässä valtiossa, mihin sisältyy se, että henkilön on aikomuksensa asua lisäksi jo pitänyt asua kyseisessä valtiossa huomattavan pitkä aika, on asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 1 artiklan h alakohdan kanssa, vastaista.

Oikeudenkäyntikulut

34 Yhteisöjen tuomioistuimelle huomautuksensa esittäneille Yhdistyneen kuningaskunnan hallitukselle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle aiheutuneita oikeudenkäyntikuluja ei voida määrätä korvattaviksi. Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on ratkaissut Social Security Commissionerin 25.2.1997 tekemällään päätöksellä esittämän kysymyksen seuraavasti:

Tilanteessa, jossa henkilö on käyttänyt oikeuttaan vapaaseen liikkuvuuteen asettautuakseen toiseen jäsenvaltioon, jossa hän on työskennellyt ja asunut vakinaisesti, minkä jälkeen hän on palannut lähtömaahansa, jossa hänen perheensä asuu, hakeakseen sieltä työtä, se, että viimeksi mainittu jäsenvaltio asettaa asetuksen N:o 1408/71 10 a artiklan mukaisen etuuden myöntämisen edellytykseksi sen, että kyseinen henkilö asuu vakinaisesti tässä valtiossa, mihin sisältyy se, että henkilön on aikomuksensa asua lisäksi jo pitänyt asua kyseisessä valtiossa huomattavan pitkä aika, on sosiaaliturvajärjestelmien soveltamisesta yhteisön alueella liikkuviin palkattuihin työntekijöihin, itsenäisiin ammatinharjoittajiin ja heidän perheenjäseniinsä 14 päivänä kesäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1408/71, sellaisena kuin se on muutettuna ja ajan tasalle saatettuna 2.6.1983 annetulla neuvoston asetuksella N:o 2001/83 ja muutettuna 30.4.1992 annetulla neuvoston asetuksella N:o 1247/92, 10 a artiklan, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen 1 artiklan h alakohdan kanssa, vastaista.

Jann Moitinho de Almeida Gulmann

Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 25 päivänä helmikuuta 1999.

R. Grass J.-P. Puissochet

kirjaaja viidennen jaoston puheenjohtaja